

сли какъ да спичели дружбата на бълг. царь; за туй испрати до него посланници, съ които го призовава на мирны договори и му дава племенницата си *Марія* за жена, родена отъ сестра му *Евлогія*. Въ този договоръ импер. устъпва на *Константина Мессемврія* и *Ахило*, които по-напредъ принадлежваха на бълг. корона, и ги дава като *прикья* на младата невѣста, която испрати съ голѣма помба до *Силиврія* придружена отъ гръцкыя патріархъ; но не си стоялъ на думата. На-скоро послѣ той пише на бълг. царь че жителитѣ на онѣзи градове Гърцы не щѣли да му са покорѣтъ, за туй ще почака додѣ му са роди сынъ отъ *Марія* и тогазъ ще може да ги владѣе. *Константинъ* осѣщаль, че туй сичко е суха лъжа и гръцка лукащина, но мълчалъ и чакалъ сгодно време.

Между туй *Марія* ражда сынъ, когото и кръсти на стрыка си на името — *Михаилъ*; тогазъ вече *Константинъ*, подбуденъ отъ жена си, зе да иска общаннѣтъ ѝ градове въ *прикья*. Но Импер. сега употреби друга хитрость: той дава на татарскыя кнезь *Ногай Мичевата* дъщеря *Ефросина*, като своя собствена за да го спичели на страната си. Тѣй той направиль, споредъ пословицата: «съ людска пита майчинъ поменъ!» Когато *Константинъ* зель да опустошава имперскытъ земи, *Ногай* явно трѣбаше да са прехвърле къмъ дѣда си, който, като ималъ вече такъвъ силенъ пріятель, ни една дланъ земя нещѣлъ да устъпи на бълг. царь; не *Мессемврія* и *Ахило* да му даде, но еще си присвоиль *Созополь*, *Агатополь* и *Касторица*, като казваль че *Мессемврія* му была оставена отъ законныя ѝ владѣтель *Мича*, който произхождалъ отъ царска бълг. кръвъ нежели *Константинъ* и другы таквызъ причины предлагаль да му не даде нищо. Съ туй бълг. царь си отзе и са отегли праздень въ *България* съ участъта на която вече разполагала царицата, какъто ще видимъ на долу.